

POP4 26.12.2016 - Zajímavosti na trase:

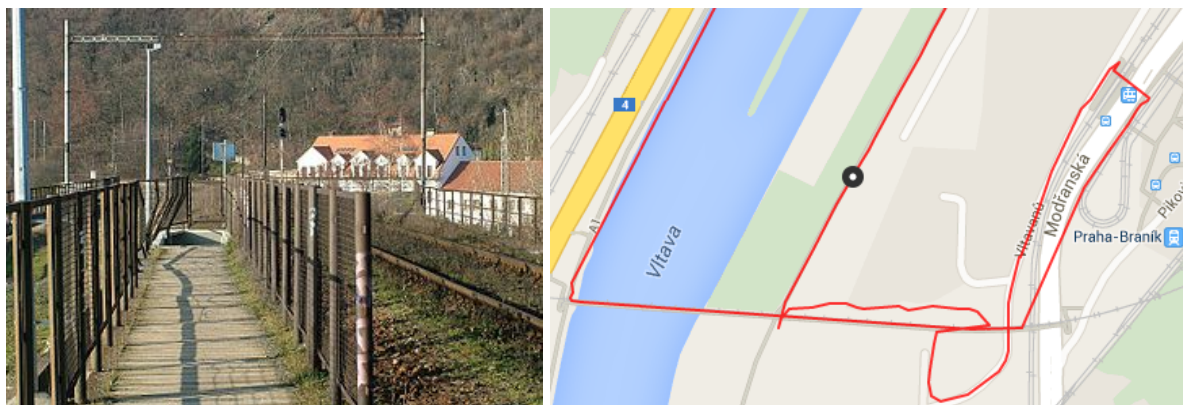
zdroj informací je ve velké většině wikipedie, kde tato selhala, pak i jiné více či méně věrohodné odkazy. Jde spíše o heslovitý přehled, než nějaký detailnější popis, příliš dat škodí, stejně to zapomeneme.

HAMR (0km)

oblíbené sportoviště blízko povltavské cyklostezky. Při každé povodni v různém rozsahu zdevastováno, nicméně úsilím majitelů vždy velmi rychle uvedeno do provozu, byť třeba v omezené verzi. Restaurace s dostatečným prostorem lehce redukováným výběrem jídla. Pivo ano (viz 75km)...

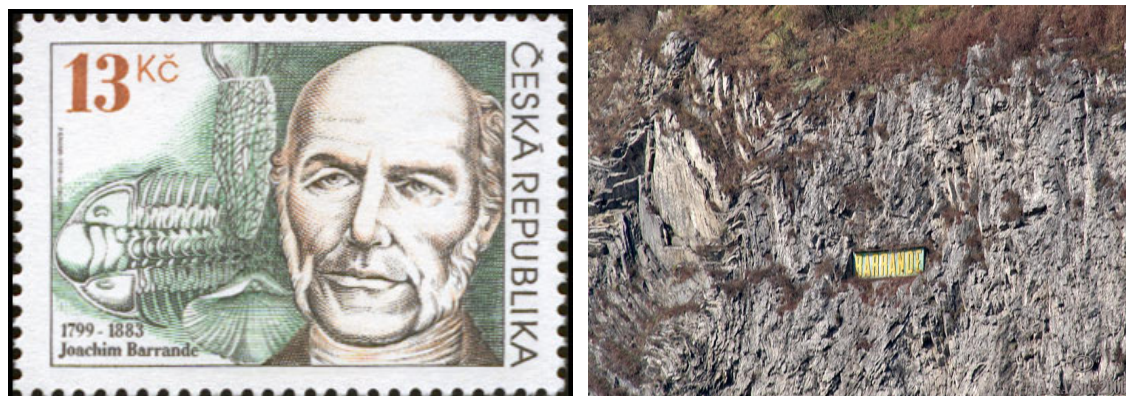
<http://www.hamrsport.cz/cs/branik/>

Most intelligence (Branický most) (1km)

svůj lidový název musel dostat jistě díky českému černému humoru. Při plánování a realizaci bylo zmotáno na co si člověk vzpomene. Měl být součástí železničního obchvatu Prahy. Plánován jako dvoukolejný, ale nakonec skončil jen s jednou kolejí, neboť tunel na chuchelské straně nešlo prorazit v plné šíři, poloměr zatáčky špatně spočítán.. V obrazové dokumentaci si dovoluji zvětšit explorerské úsilí H12 z r 2015, který - ač vybaven chybnými souřadnicemi - přesto dosáhl nakonec druhého břehu.

Barrandien (2-4km)

Přestože máme název Barrandov spojený více s pražskou lokalitou mezi Smíchovem a Chuchlí, Barrandien z geologického hlediska se táhne od Prahy až k Plzni s jeho

nejznámější součástí Českým krasem. Joachim Barrande (1799-1883) byl však nejen paleontologem, ale i stavebním inženýrem a vychovatelem královských potomků. Z Francie odešel nuceně spolu s předposledním králem Karlem X. po červencové revoluci v r 1830. Cennou geologickou lokalitu v Čechách objevil tak trochu náhodou, když ho jako stavebního inženýra požádal pražský mecenáš Šternberk o posouzení možnosti postavit koněspřežku údolím Berounky. Barrande prošel pěšky většinu středních Čech a do konce života žil v Praze, naučil se česky i německy - takový globalista 19 století. Celé své dílo i svou sbírku zkamenělin odkázal Národnímu muzeu.

Barandovské terasy (vysoko nad námi), koupaliště (3km)

Dnes chátrající a veřejnosti nepřístupná funkcionalistická stavba, kdysi luxusní destinace pražské smetánky, postavená spolu s celým komplexem Václavem M. Havlem. Když se později koncem 40 let ptali VH ve škole v Poděbradech co dělá tatínek řekl že je hospodský a má 2 hospody - Lucernu a Barrandov... Její součástí byl i Trilobit bar, který známe z filmů pro pamětníky, vyhořel v devadesátých letech, obýván bezdomovci. Nepochopitelný osud takového místa. Ironií osudu je, že již v r 1988 byl objekt restaurace i plaveckého bazénu prohlášen za kulturní památku, a od r 1993 je památkovou zónou. Současný majitel snad ale již vlastní stavební povolení na rekonstrukci, třeba se tedy ještě obnovené slávy tohoto místa dočkáme a při některém z dalších POPů budeme mít tak další občerstvovačku. Jak by tedy měla celá lokalita po rekonstrukci vypadat lze vidět níže na obrázku. S plaveckým bazénem se bohužel již nepočítá.

Tramvajová trať Hlubočepy - Barrandov (4km)

funguje od roku 2003. Má specifické architektonické řešení stanic, které jsou zastřešené a prosklené, každá má vlastní barvu. My mineme stanici Hlubočepy, která je bílá.

Pražský Semmering (6km)

ten rakouský z Vídně do Grazu připomíná snad zčásti horským charakterem lokality Prokopského údolí a dvojicí Hlubočepských viaduktů. Železnice vede ze Smíchova do Jinonic.

My podběhneme ten jihovýchodní viadukt, bohužel možnost ocenit horský charakter lokality nebudeme mít v plné šíři. Že jsme ale opravdu na kopci, bude jasné na následující lokalitě.

Dívčí hrady, přírodní památka Ctirad (8km)

druhý název návrší Děvín a též název převážně vilové čtvrti a stejnojmenné ulice na severozápadním úbočí kopce. Dívčí hrady se označuje zejména severní část kopce, k vilové čtvrti z jihu přiléhá přírodní památka Ctirad. Jižní část kopce s vrcholem Děvín patří do přírodního parku Prokopské a Dalejské údolí a jižní úbočí do národní přírodní rezervace Prokopské údolí. Koncept nového Územního plánu hlavního města Prahy počítá s Dívčími hrady jako všestranným rozvojovým územím. Počítá se zde s pozemky pro nový rozsáhlý kampus Univerzity Karlovy. Pro nás nabízí nevšední vyhlídku na údolí Vltavy i Barrandov.

Cibulka (14km)

Další objekt v havarijním stavu, se smutným osudem. Původně zámecký komplex se zahradami se sochami předních umělců 19 stol je nyní využívána jako černá skládka.

Ladronka (17km)

má naštěstí lepší osud. Původ názvu je nejistý, hezké je vysvětlení zkomolením jména někdejšího majitele Ferdinanda de la Crona. V devadesátých letech usedlost známá jako obydlí squatterů je dnes výstavním objektem s restaurací, upraveným parkem-sportovištěm, který byl oceněn např. zvolením jako "Sedmý div Prahy 6"

Obora a letohrádek Hvězda (18km)

Známa pražská procházková destinace. Zajímavá stavba s půdorysem šesticípé Davidovy hvězdy, hexagramu, hranatá obdoba jin a jang, těch symbolů tam bude jistě hodně. Patří do skupiny “filozofických staveb” ale jaké další filozofické stavby na našem území či v Evropě máme, to už je záhada. Vypadá to, že si termín vymyslel autor knížky o letohrádku. Každopádně důležitý bod, neboť zde je tradiční místo fotografování všech účastníků - díky Digimu, který zde vždy poněkud mrzne :-)

Divoká Šárka (20km)

opravdu budí dojem divoké přírody. Úzká soutěska Šáreckého potoka lemovaná vysokými bulžňákovými skalami, dříve významným cvičným horolezeckým terénem, výška dosahuje až 50m.

Jenerálka (25km)

Takhle vypadala v roce 1830. Název snad pochází od slova generál, protože v zámku v druhé pol. 19. stol sídlila část generálního štábu Rakouska. V zámku byl zřízen ve válečných letech dětský domov pro sirotky po popravených po atentátu na Heydricha. Blízko je i přírodní zajímavost kolem které poběžíme - průzkumná štola pod skalním ostrohem.

Podbaba (30km)

Pod kopcem Baba na který se vždy těší účastníci pražského Šutru, musí být Podbaba. To jméno může mít prý i souvislost se slovanskou bohyní deštivého mračka Bábou. Tedy že by si Slované neuměli vymyslet lepší jméno pro svou bohyni mraků? Bělboh, Černoboh, Radegast...to jsou bohové, ale Bába...

Stromovka (34km)

Dějiště světoznámé akce 12MaratonDe v roce 2013, a nejstaršího Pražského maratonu, netřeba moc představovat. Na obrázku další zřícenina kdysi prostulé Šlechtovy restaurace a historická připomínka jak kdysi fungovala.

Trojský zámek (35km)

Že jak zpívali V+W "to baroko není špatný pro oko" oceníme u Trojského zámku. Možná bude stát za to i malá odbočka do zámecké zahrady s bludištěm. Dnes honosná čtvrť se dříve jmenovala Zadní Ovenec. Teprve až po stavbě zámku a jeho antické výzdobě se nejdříve zámku a pak i celé oblasti začalo říkat Troja.

Pelc - Tyrolka (37km)

v tomto složeném názvu se skrývá lokalita či usedlost Tyrolka a restaurace Pelc, či také Kožich, panská hospoda již v 17 století. V 1662 ji koupil Jan Arnošt Tyralla z Treuburku. Celá lokalita zanikla při stavbě mostu a areálu matematicko-fyzikální fakulty.

Původně provizorní most zvaný "Rámusák" postavený při stavbě nového mostu barikádníků v r 1977 se používal "provizorně" až do října 2013. Dnes tu je nově postavený silniční i tramvajový most, který byl otevřen 4.10.2014.

Kolčavka (38km)

původně reprezentační sídlo či záměček, s anglickým parkem, věž už původní není, byla celá zbourána a přestavěná v r 2001. Je zde hasičské muzeum.

Rokytky (38-45km)

31km z celkové délky říčky Rokytky protéká Prahou a my jí budeme sledovat skoro 10 km. Jeden z bývalých mlýnů na řece - Kejřův, je nyní přestavěn a v jeho okolí je vystavěno rezidenční bydlení stejného jména. Podle podmínek zvolíme buď stezku kolem řeky, nebo cyklostezku.

Botanická zahrada Malešice (45km)

jedna ze tří významných botanických zahrad v Praze. Uvidíme ji na jihozápadním úbočí vrchu Tábor v Malešicích. Patří střední zahradnické škole na Jarově a je přístupná jen ve všedních dnech. V místech zahrady stávala v polovině devatenáctého století usedlost

Josefa Havlíčka, k níž přiléhala zelinářská zahrada a ovocný sad. V údolí Malé Rokytky bývaly obecní pastviny.

Na přelomu 19. a 20. století byla zahrada přeměněna na park a usedlost na vilu. Poté se vlastníkem stal průmyslník Jirásko, který zahradu i s vilou vlastnil do konce 2. světové války. Vilu přestavěl na pseudorenesanční zámek. Na renovaci parku se podílel významný zahradní architekt František Thomayer. (bratr známého lékaře).

Za války bylo v objektu velitelství gestapa a německý vojenský lazaret. Na konci války byly odvezeny veškeré dokumenty, pravděpodobně včetně těch, které se týkaly nemovitosti a parku. Doklady o původní podobě parku se tak nedochovaly. Za války a po válce došlo ke změnám porostu náletem plevelných dřevin a úhynem některých dřevin. Zmizela i původní sochařská výzdoba.

V roce 1945 objekt zkonfiskoval stát na základě Benešových dekretů. V roce 1948 jej stát převedl na hlavní město Prahu. K 1. září 1948 město do parku přestěhovalo zahradnickou školu z Vinohrad, která existovala od roku 1909.

V padesátých letech objekt převzal podnik Sady, lesy a zahradnictví hlavního města Prahy. Využíval jej především k výrobním účelům, park v této době nebyl příliš udržován. V roce 1985 byly zrekonstruovány tropické skleníky.

Po roce 1990 se z areálu stala opět školní botanická zahrada. Ta má i s arboretem rozlohu přibližně 7,5 ha. U vrcholu kopce Tábor je výrobní provozní zahrada. Nad příjezdovou cestou k zámku byla v roce 1998 vybudována skalka s vodopádem. Každoročně pořádá škola v botanické zahradě dvě výstavy výpěstků a výrobků žáků, které navštěvují především školní třídy z Prahy 9, ale i třídy z jiných škol a zájemci z širší veřejnosti.

Meandry Botiče (52km)

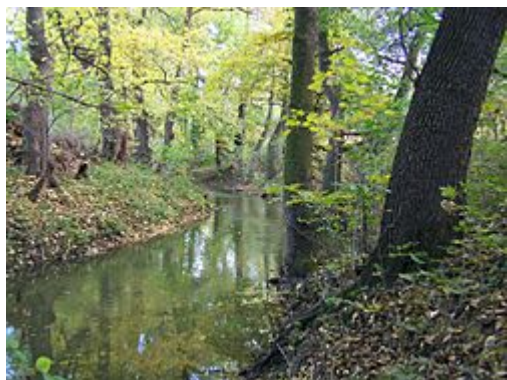
Botič byl dříve tak trochu synonymem pro špinavou stoku, bohužel víceméně jí stále zůstává, nicméně v oblasti meandrů pod hostivařskou přehradou má stupeň čistoty č. III.

Přírodní park Botič – Milíčov byl zřízen v březnu 1984 a spolu s PŘP Říčanka je tak nejstarším pražským přírodním parkem. Rozloha je 824 ha.

Předmětem ochrany jsou především nivy podél meandrujícího Botiče a Pitkovického potoka. V sousedství velkých sídlišť Jižní Město či Petrovice se tak nachází poměrně zachovalá přírodní kulturní krajina, která však je v posledních letech narušovaná stále se rozrůstajícími koloniemi rodinných domů a satelitními městečky.

Součástí přírodního parku Botič – Milíčov jsou také přírodní památky Milíčovský les a rybníky a Pitkovická stráň. Uvnitř přírodního parku se nacházejí i části pražských vesnic

Lipany, Benice, Pitkovice, Křeslice, Újezd, Kateřinky spadající do Újezda a cíp Petrovic, dvůr Milíčov spadající do Hájů, dále Rizova stráž spadající do Křeslic poblíž Újezda a Průhonic a Milíčovský vrch spadající do Újezda.

Hostivařská přehrada (53-56km)

I v místě nynější přehrady Botič pěkně meandroval v Petrovickém údolí. Domeandroval začátkem 60 let, kdy se započalo se stavbou přehrady z důvodů povodní. Až po 50 letech se dočkala přehrada velikého odbahnění, podemleté břehy u nynější cyklostezky byly odbahněny a bylo postaveno dřevěné vyhlídkové molo (s vyhlídkou na nudapláž naproti..). Při těchto pracech vzal za své dlouholetý symbol přehrady - tobogán. Největší slávu přehrady a toboganu v 70 letech jsem zažil, kousavé deky jedna vedle druhé, párky na táčku, kalná voda a nekonečná cesta na tramvaj..

Fantův mlýn (57km)

Fantův mlýn je zaniklý mlýn na jihovýchodním okraji Prahy mezi Petrovicemi a Křeslicemi na potoce Botič v lokalitě zvané Dobrá Voda, proti ústí Dobré vody do Botiče.

Nejstarší zprávy o tomto mlýně jsou z 16. století, ale zřejmě vznikl již ve 14. století. Písemně doložený je mlýn v roce 1659, nejstarším doloženým držitelem mlýna byl Samuel Fanta Nuselský. V roce 1740 byl mlýn obnoven a přestavěn do podoby, v níž zůstal zachován až do požáru v roce 1960.

Od roku 1975 zde byl umístěn chov koní s novou obytnou budovou a stájemi. Koncem 90. let minulého století však budovy zpustly, úplnou zkázu objektů však dokončili až bezdomovci. Dnes už jsou na místě pouze zbytky obvodových zdí.

Původní podoba mlýnu se údajně zachovala pouze na obraze O. Bubeníčka a ve filmu Lucerna podle stejnojmenné divadelní hry Aloise Jiráska, který se na Fantově mlýně natáčel v roce 1925.

Krčský les Nový hrad u Kunratic “Hrádek” (66km)

Zarostlé a trochu zapadlé místo, na ostrohu Kunratického lesa dostalo v posledních letech nový háv a právem. Zemřel tu v roce 1419 český král Václav IV. Hrad velmi záhy vypálili Husité a aby toho nebylo dost, nebohého krále odpočívajícího ještě na Zbraslavi vytáhli po 2 letech z hrobu. Klidu se dočkal až 6 let po smrti kdy byl pochován v hrobce českých králů ve Svatovítském chrámu vedle svého otce Karla IV. Budeme-li mít ještě morál, tak si na hrad úzkou stezkou v úbočí vyběhneme.

Thomayerova nemocnice (68km)

Nemocnice Krč, dříve původním názvem Masarykovy domovy). Zařízení vzniklo za 1. československé republiky jako ústav sociální péče hlavního města Prahy. Stavba probíhala v letech 1926 až 1928 podle funkcionalistického návrhu architekta Bohumíra Kozáka v celkovém nákladu 123 miliónů korun československých. Ve své době se jednalo o jedno z nejmodernějších zařízení tohoto typu v Evropě. Zařízení bylo slavnostně uvedeno do provozu 28. října 1928 k 10. výročí vzniku Československé republiky a bylo pojmenováno po prezidentovi Masarykovi. Zařízení mělo celkově 3260 lůžek. V dubnu 1941 byla zahájena postupná přeměna areálu na nacistický válečný lazaret. Kromě německých vojáků s omrzlinami z Bitvy u Stalingradu zde bylo internováno, mimo jiné, také několik dětí z Lidic. Původní obyvatelé domovů byli postupně přesouváni do jiných zařízení. Zvláštností je zde třípatrové podzemní chráněné zdravotnické pracoviště pro 70 pacientů v železobetonovém krytu se samostatným zdrojem pitné vody (vlastní studna a podzemní vodojem) i agregátem pro výrobu elektrické energie. V areálu nemocnice je také možné potkat volně pobíhající muflony.

Krčský zámek (70km)

Na místě dnešního zámku kdysi stávala tvrz. V roce 1420 byla tvrz dobyta husity pod vedením Jana Žižky z Trocnova, kteří šli na pomoc Praze proti císaři Zikmundovi. Během 16. století se její majitelé rychle střídali a tvrz byla zanedbávaná. Kolem roku 1620 proto byla označována jako pustá.

V roce 1627 objekt získal řád obutých karmelitánů od sv. Havla, který si zde zřídil své vrchnostenské sídlo. Po zrušení řádu se v držení zámku vystřídalo několik majitelů, z nichž nejvýznamnější byl JUDr. Schlosser, který také provedl novogotickou přestavbu a rozšířil zámek o jižní část – velký sál.

Od konce 19. století až do znárodnění v roce 1948 zámek vlastnila rodina Welzova. Jejím potomkům byl také navrácen v restituci. V roce 2003 prošel celkovou rekonstrukcí a později byl přeměněn na čtyřhvězdičkový hotel.

HAMR - cíl (75km)

